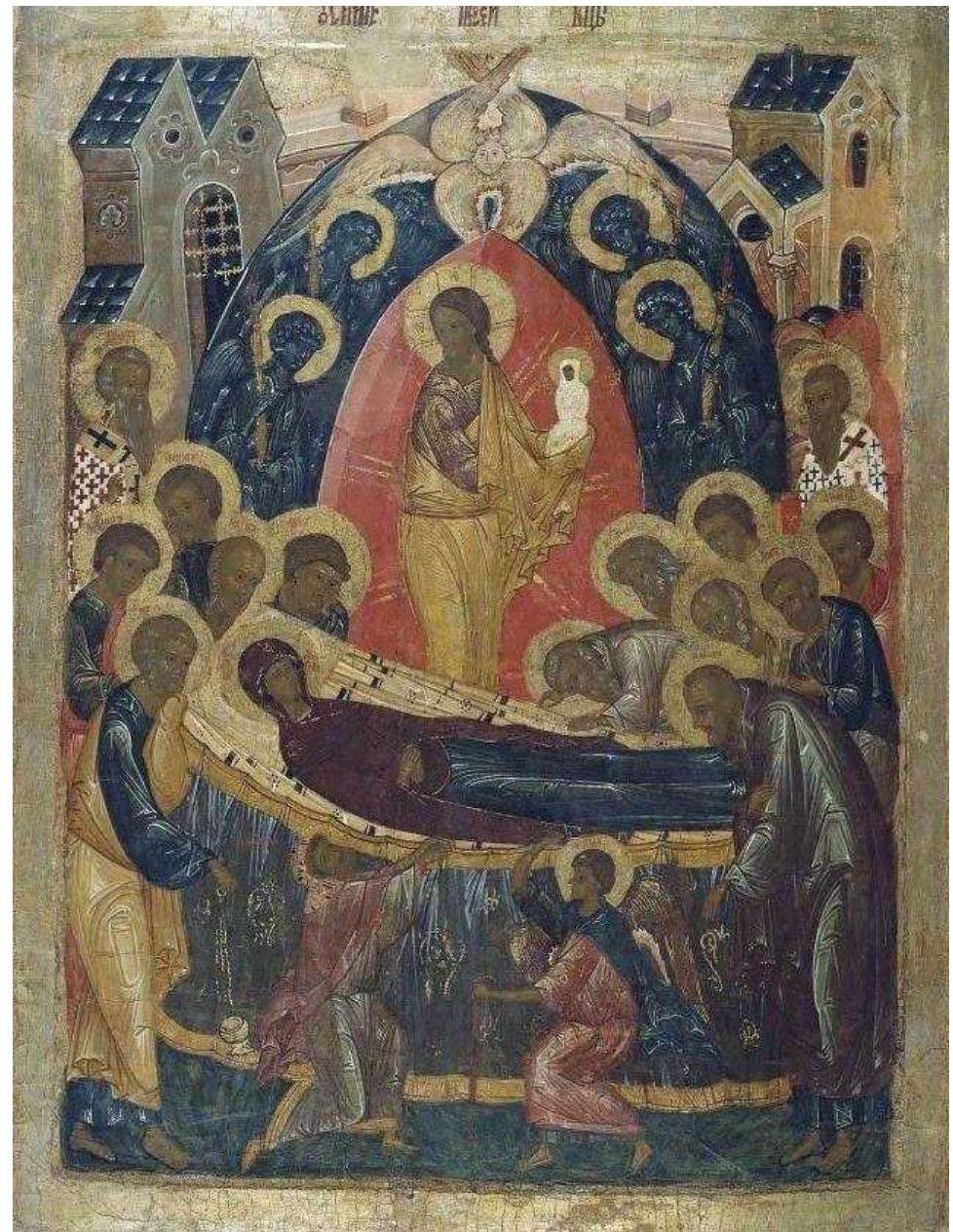

**BISERICA SFÂNTUL NICOLAE ȘI
SFÂNTUL GHEORGHE - NEW YORK**

**PREOT PAROH MARIUS D DUMITRESCU
917.592.2571
45-03 48 AVENUE, WOODSIDE, NY**

Rugăciune către Maica Domnului a Sfântului Antim Ivireanu

Stăpână de Dumnezeu Născătoare, împărăteasa cerului și a pământului, cinstea și slava creștinilor, ceea ce ești mai înaltă decât cerurile și mai curată decât soarele, Fecioară prealăudată, nădejdea celor păcătoși și liniștea celor loviți de valurile vieții, caută asupra poporului tău, vezi moștenirea ta, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, ci ne păzește și ne scapă de vicleșugurile diavolului, că ne-au împresurat întristările, nevoile și răutățile. Dă-ne mână de ajutor, Fecioară, că pierim. Îndură-te de noi, că pe tine te avem ajutătoare și la tine nădăjduim să-L îmblânzești pe Fiul tău cu rugăciunile tale preaputernice și nebiruite, ca să-Și întoarcă spre noi mila Sa cea bogată. Și pe toți să ne învrednicească a ne păstra viața cinstită și fără de prihană, pentru ca noi cu o gură și cu o inimă pe El pururea să-L mărim, iar ție să-ți zicem: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!”. Amin.

CUVÂNTUL PREOTULUI PAROH
La Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului
Parohia „Sfântul Nicolae și Sfântul Gheorghe” –
New York

Iubiți și dreptmăritori creștini ai Sfintei noastre Biserici,

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului, prăznuită în fiecare an la 15 august, este una dintre cele mai iubite și mai luminoase sărbători ale Bisericii Ortodoxe. În această zi, nu ne adunăm pentru a plânge o despărțire, ci pentru a mărturisi biruința vieții asupra morții și bucuria mutării Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la cele pământești la cele cerești.

Maica Domnului a fost aleasă de Dumnezeu pentru a deveni Maica Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Prin smerenia, ascultarea și credința ei desăvârșită, ea a primit chemarea dumnezeiască, rostind cuvintele: **„Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!”** Prin acest răspuns, Preasfânta Fecioară Maria a devenit pentru întreaga omenire chip al ascultării, al curăției și al dăruirii depline față de Dumnezeu.

Întreaga viață a Maicii Domnului a fost o viață de rugăciune, de jertfă și de iubire. Ea a fost alături de Fiul său la Betleem, în timpul propovăduirii Sale și sub Crucea de pe Golgota. A păstrat toate cuvintele Lui în inima sa și a rămas credincioasă voii lui Dumnezeu chiar și în cele mai grele momente.

Adormirea Maicii Domnului ne arată că moartea nu mai este un sfârșit pentru cei care trăiesc în Hristos, ci o trecere spre viața veșnică. De aceea, Biserica numește plecarea Maicii Domnului „adormire”, deoarece trupul ei a adormit pentru această lume, iar sufletul ei a fost primit în Împărăția cerească de Însuși Fiul său.

Icoana sărbătorii Îl prezintă pe Mântuitorul Hristos ținând în brațe sufletul curat al Maicii Sale, asemenea unui prunc

înfășat. După cum Maica Domnului L-a purtat pe Hristos în brațele sale la nașterea Sa, acum Hristos primește sufletul Maicii Sale în brațele Sale dumnezeiești. Această imagine ne încredințează că Dumnezeu nu-i părăsește pe cei care Îl iubesc și care își pun întreaga viață în mâinile Sale.

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este pentru noi toți mamă ocrotitoare și mijlocitoare înaintea tronului Preasfintei Treimi. Ea ascultă rugăciunile celor îndurerați, îi mângâie pe cei singuri, îi întărește pe cei bolnavi și îi călăuzește pe cei care caută drumul către Fiul său.

În această vreme să ne apropiem cu încredere de Maica Domnului și să-i cerem să ne ocrotească familiile, copiii, bătrânii și întreaga noastră comunitate. Să o rugăm să aducă pace în sufletele noastre, în casele noastre și în lumea întreagă.

Să învățăm de la Preasfânta Fecioară Maria smerenia, răbdarea, bunătatea și ascultarea de Dumnezeu. Să păstrăm credința chiar și atunci când trecem prin încercări și să nu uităm că fiecare suferință purtată cu nădejde poate deveni un drum spre înviere și spre apropierea de Dumnezeu.

Cu prilejul acestei mari sărbători, îi felicităm pe toți cei care poartă numele Preasfintei Fecioare Maria și numele derivate din acesta, dorindu-le sănătate, pace sufletească, bucurie și ajutor de la Dumnezeu în toate zilele vieții lor.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, acoperă-ne cu cinstitul tău acoperământ, păzește parohia noastră și mijlocește pentru noi înaintea Fiului tău și Dumnezeului nostru!

„Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare.”

Cu părintească dragoste și binecuvântare,

Preot Paroh,
Pr. Marius D Dumitrescu

MESSAGE FROM THE PARISH PRIEST
On the Feast of the Dormition of the Mother of God
Saint Nicholas and Saint George Romanian Orthodox
Church – New York

Beloved and right-believing Christians of our Holy Church,

The Feast of the Dormition of the Mother of God, celebrated each year on August 15, is one of the most beloved and radiant feasts of the Orthodox Church. On this day, we do not gather to mourn a separation, but to proclaim the victory of life over death and the joy of the Most Holy Theotokos passing from earthly life to the heavenly realm.

The Mother of God was chosen by God to become the Mother of our Savior, Jesus Christ. Through her humility, obedience, and perfect faith, she accepted the divine calling, saying: **“Behold the handmaid of the Lord; let it be to me according to your word.”** Through this response, the Most Holy Virgin Mary became for all humanity an example of obedience, purity, and complete devotion to God.

The entire life of the Mother of God was a life of prayer, sacrifice, and love. She was beside her Son in Bethlehem, throughout His ministry, and beneath the Cross on Golgotha. She treasured all His words in her heart and remained faithful to the will of God even during the most difficult moments.

The Dormition of the Mother of God teaches us that death is no longer an end for those who live in Christ, but a passage into eternal life. For this reason, the Church calls the departure of the Mother of God her “Dormition,” or “falling asleep,” because her body fell asleep to this world, while her soul was received into the heavenly Kingdom by her own Son.

The icon of the feast portrays Christ the Savior holding the pure soul of His Mother in His arms, in the form of a swaddled infant. Just as the Mother of God held Christ in her arms at His birth, Christ now receives

the soul of His Mother into His divine arms. This image assures us that God does not abandon those who love Him and who place their entire lives in His hands.

The Most Holy Theotokos is for all of us a protecting mother and an intercessor before the throne of the Most Holy Trinity. She hears the prayers of those who are suffering, comforts those who are lonely, strengthens those who are ill, and guides those who seek the path to her Son.

At this time, let us draw near to the Mother of God with trust and ask her to protect our families, our children, our elderly, and our entire community. Let us ask her to bring peace to our souls, our homes, and the whole world.

Let us learn from the Most Holy Virgin Mary humility, patience, kindness, and obedience to God. Let us preserve our faith even when we pass through trials, and let us never forget that every suffering endured with hope can become a path toward resurrection and a closer relationship with God.

On the occasion of this great feast, we extend our warmest wishes to all those who bear the name of the Most Holy Virgin Mary, as well as names derived from it. We wish them good health, peace of soul, joy, and God’s help throughout all the days of their lives.

Most Holy Theotokos, cover us with your precious protection, guard our parish, and intercede for us before your Son and our God!

“In giving birth, you preserved your virginity; in falling asleep, you did not forsake the world, O Theotokos.”

With paternal love and blessing,

Parish Priest,
V. Rev. Fr. Marius D. Dumitrescu

PREZENȚA PAROHIEI NOASTRE LA CEL DE-AL 86-LEA CONGRES AL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE A STATELOR UNITE ALE AMERICII 9-12 IULIE 2026, PHILADELPHIA

Cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Părinte Nicolae, Mitropolitul Ortodox Român al celor două Americi, Parohia Ortodoxă Română „Sfântul Nicolae și Sfântul Gheorghe” din Woodside, New York, a fost reprezentată la cel de-al 86-lea Congres al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române a Statelor Unite ale Americii de către preotul paroh, Pr. Marius D. Dumitrescu, împreună cu delegatul parohiei noastre, domnul Cristian Ioanițescu.

Delegația parohiei noastre s-a aflat la Philadelphia în perioada 9–12 iulie 2026, lucrările propriu-zise ale Congresului desfășurându-se între 10 și 12 iulie, la Parohia Ortodoxă Română „Sfânta Treime”. Evenimentul a reunit ierarhi, clerici și delegați ai comunităților românești din întreaga Arhiepiscopie, precum și reprezentanți ai parohiilor și misiunilor românești din America Latină. Într-o atmosferă de rugăciune și comuniune frățească, participanții au discutat despre misiunea Bisericii în societatea contemporană, despre păstrarea credinței ortodoxe și a identității românești, precum și despre dezvoltarea activităților pastorale, catehetice, educaționale și filantropice.

Un moment deosebit de important pentru comunitatea noastră l-a constituit semnarea actului de înfrățire dintre Parohia Ortodoxă Română „Sfântul Nicolae și Sfântul Gheorghe” din Woodside, New York, și Misiunea Ortodoxă Română „Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș” din Cancún, Mexic.

Această înfrățire reprezintă un angajament de comuniune în Hristos, sprijin frățesc și colaborare misionară. Parohia noastră dorește să fie alături de tânăra comunitate ortodoxă din Cancún prin rugăciune, îndrumare, schimb de experiență și ajutor reciproc, contribuind la întărirea și răspândirea credinței ortodoxe în America Latină.

În cadrul Congresului, reprezentanții comunităților ortodoxe românești din Mexic, Chile, Columbia, Peru și Venezuela și-au prezentat activitatea, bucuriile și provocările misionare. Participanții au putut cunoaște mai îndeaproape lucrarea desfășurată de aceste comunități și eforturile depuse pentru păstrarea și mărturisirea credinței ortodoxe în diferite țări ale Americii Latine.

Tot cu acest prilej, Congresul a aprobat înființarea Protopopiatului Americii Latine, menit să sprijine și să coordoneze activitatea pastoral-misionară din această regiune. Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae I-a desemnat pe Preacucernicul Părinte Alex Aedo Vilugron, parohul comunității „Sfântul Siluan Athonitul” din Concepción, Chile, în slujirea de protoiereu al noului protopopiat. Înfrățirea parohiei noastre cu misiunea din Cancún s-a înscris astfel într-o lucrare mai amplă de întărire a legăturilor dintre parohiile din Statele Unite și comunitățile ortodoxe românești din America Latină.

Congresul s-a încheiat duminică, 12 iulie, prin sfințirea picturii bisericii Parohiei „Sfânta Treime” din Philadelphia și prin săvârșirea Sfintei Liturghii arhieresti de către Înaltpreasfințitul Părinte Nicolae și Preasfințitul Părinte Ioan Casian, împreună cu un numeros sobor de preoți și diaconi.

Participarea parohiei noastre la acest congres și înfrățirea cu misiunea din Cancún reprezintă o mărturie a unității Bisericii și a responsabilității noastre de a sprijini lucrarea misionară. Ne rugăm ca Duhul Sfânt să binecuvânteze această nouă legătură dintre comunitățile noastre și să ne dăruiască dragoste, unitate și râvnă în împlinirea poruncii Mântuitorului:

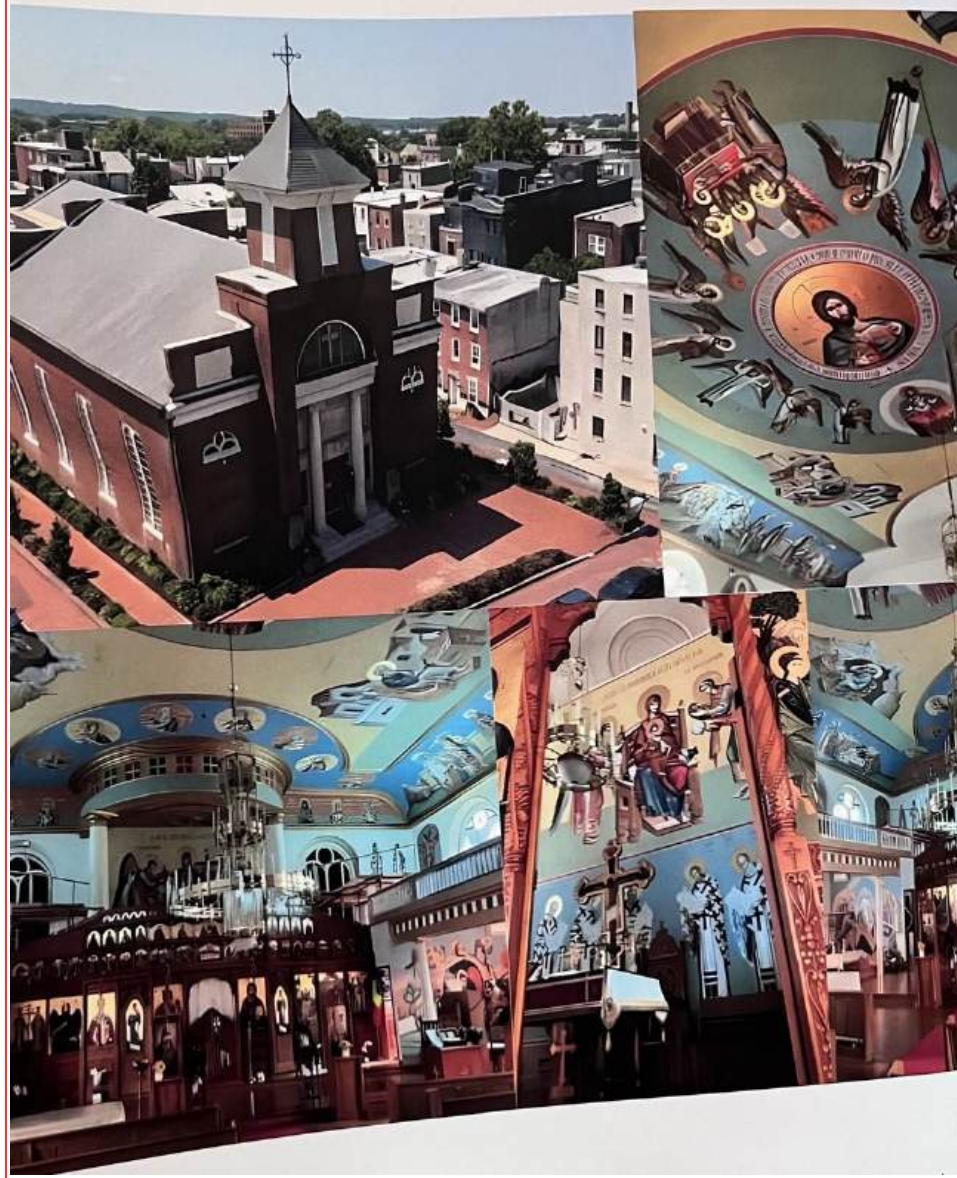
„Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura.” (Marcu 16, 15)

Preot Marius Dumitrescu

Rugăciuni întru Duhul Sfânt

Parohia Ortodoxă Română „Sfânta Treime”, Philadelphia, PA

Ne rugăm pentru cei bolnavi, trupește și sufletește, ca Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor, să le dăruiască vindecare, pace și întărire.

Ne rugăm pentru copiii și tinerii parohiei, ca Maica Domnului să-i ocrotească și să-i păzească în curăție, credință și înțelepciune.

Ne rugăm pentru părinții jertfelnici, pentru bunicii care se roagă în taină și pentru toți cei care poartă poveri nevăzute, ca Domnul să le ușureze crucea și să le dăruiască răsplată cerească.

Ne rugăm pentru cei plecați în călătorie, în alte orașe sau țări, ca să rămână uniți în duh cu Biserica și cu neamul lor.

Ne rugăm pentru cei adormiți întru Domnul, pomeniți la parastasele Bisericii, ca Hristos Cel Înviat să le dăruiască viața veșnică întru Împărăția Sa.

„Dobândește pacea în tine și mii de oameni se vor mântui în jurul tău.” — Sfântul Serafim de Sarov

"Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotțiitorul!"(III Regi 19,10)

Pe 20 Iulie este sărbătorit un erou al credinței și al virtuții, unul din cei mai mari bărbați ai lumii antice, ai epocii Vechiului Testament, Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul.

Precum stea de stea se deosebește în strălucire și floare de floare se deosebește în înfățișare și parfum, așa și fiecare sfânt are ceva deosebit, care-l distinge de toți ceilalți. De aceea, Biserica alături de numele fiecărui Sfânt pune câte un epitet: Pantelimon - Tămăduitorul, Dimitrie - Izvorătorul de Mir, Spiridon - Făcătorul de Minuni, Cosma și Damian - Cei-fără-de-arginți; iar pe Proorocul de astăzi îl numește Râvnitor: Ilie Râvnitorul. Proorocul Ilie a avut râvnă.

Ce înseamnă râvnă? Inima să nu fie rece, ci să aibă un foc, o dorință puternică. Și ce dorință a avut Ilie? A vrut ca toți să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu, pretutindenii să fie închinat Dumnezeul cel Sfânt. Și această dorință n-a ținut-o ascunsă înlăuntrul său, n-a lăsat-o să rămână teorie, ci a manifestat-o, și-a declarat-o.

„Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotțiitorul!”

Proorocul Ilie și-a arătat dragostea și râvna lui pentru adevăratul Dumnezeu în toate împrejurările, pe toate fronturile.

În primul rând, în epoca sa, poporul iudeu, poporul ales al lui Dumnezeu, s-a abătut, a părăsit calea Domnului. Au ajuns până în punctul în care și-au făcut o statuie-idol, pe zeul Baal și-i aduceau acestuia drept jertfe umane pe pruncii lor! Cum s-a întâmplat asta? Un proverb zice: "Peștele de la cap se strică". Așa și cu idolatria. Au adus-o în poporul lui Dumnezeu regii Ahab și Isabela. Dar cine a îndrăznit să-l mustre pe rege? Toți tăceau. Doar unul a îndrăznit. Cine? Cel care nu avea nimic altceva decât o malotea (blană), un cojoc; dar cât valora cojocul acesta nu valorează bogățiile tuturor celorlalți. Acest sărman s-a suit la palatele împărătești și l-a mustrat pe Ahab: Tu - i-a spus, tu rătăcești poporul! (vezi III Regi 18,18).

„Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotțiitorul!”.

Dar și împotriva nedreptății sociale și-a arătat sensibilitatea. A ocrotit pe văduve, pe orfani, pe săraci, pe neputincioși. Un om sărac, Nabot, avea o vie. Această vie era aproape de domeniul regal. Deși era atât de mare averea regală, Ahab a vrut să ia și via lui Nabot. Nu o dau, zice Nabot, este moștenirea mea părintească! Atunci Izabela a înscenat un proces și a dispus ca Nabot să fie judecat. Într-adevăr, cu doi martori mincinoși, care-l acuzau calomniator că L-a hulit pe Dumnezeu și pe rege, Nabot a fost condamnat și a fost executat prin ucidere cu pietre. Și legea spune că averea celui condamnat la moarte revine regelui. Toți văzuseră nedreptatea, dar stăpânea groaza și frica. Cine să mustre nedreptatea și crima? Cine altul? „Cojocul” - Ilie! La porunca lui Dumnezeu merge de-l găsește pe Ahab și-i zice: La celelalte răutăți ai adăugat și asta: l-ai ucis pe Nabot; dar acestea zice Domnul: Deoarece ai ucis și ai moștenit, de aceea, unde a picurat sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii și sângele tău (III Regi 20). După acestea, Izabela s-a mâniat, iar Proorocul Ilie a fugit și s-a ascuns.

„Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotțiitorul!”

Acest Sfânt Profet s-a întors chiar și împotriva clerului. Ce făceau acei „popi”? În loc să conducă poporul spre adevărata credință, aceștia l-au părăsit pe adevăratul Dumnezeu și s-au închinat lui Baal, pe care l-au adus regii. Erau 450 de preoți. Și mâncau la masa Izabelei. Împotriva lor și-a aruncat Ilie fulgerele. De ce l-ați părăsit, le zice, pe adevăratul Dumnezeu? A chemat deci întreg poporul pe muntele Carmel și a spus preoților lui Baal: Veniți să dovedim cine are pe Dumnezeul cel adevărat. Luați pietre, zidiți un jertfelnic, junghiați un vițel, și rugați-vă dumnezeului vostru să trimită foc care să mistuie. Au făcut asta, dar în zadar strigau, invocând pe falsul lor dumnezeu. Ilie îi ironiza: Strigați mai tare, poate că Dumnezeul vostru doarme și nu aude... Când deja începuse să se însereze, Ilie zice: Dați-vă la o parte. Cheamă poporul să se apropie. Își ridică propriul jertfelnic, strânge lemne, junghie

un animal, îl pune deasupra și dispune să se toarne de trei ori apă din belșug peste el și peste toate cele din jur, așa încât să nu se creadă că ar putea exista pe undeva vreo sursă de foc. Își ridică apoi ochii la cer și se roagă. Și - ce putere are rugăciunea! - într-o secundă cerurile s-au deschis și s-a coborât un foc care a mistuit toate. Atunci au crezut toți, au căzut la pământ și s-au închinat adevăratului Dumnezeu. Așadar, poruncește imediat: Acum, toți ai lui Baal, în temniță! Să nu scape nimeni, niciunul! Apoi i-a coborât acolo jos și i-a junghiat pe toți cei 450 (III Regi 18, 17-40). N-a făcut-o din răutate. Împlinea porunca lui Dumnezeu.

„Cu râvnă am râvnit pentru Domnul Atotțiitorul!”

S-a întors în cele din urmă și împotriva mulțimii. Era răspunzător și poporul. Pentru că acesta nu urmase adevărul, ci minciuna. Până când, le zice, veți șchiopăta de amândouă picioarele? (III Regi 18, 21).

Profetul Ilie nu a lingușit pe nimeni. A fost un râvnitor al Domnului.

***

Astăzi, iubiții mei, este sărbătoarea lui. **Sărbătoarea înseamnă imitarea sau urmarea sfântului.** Cum putem să-i imităm noi pe prooroci? Putem noi să facem tot ce a făcut Ilie? Cine de pildă poate să treacă Iordanul cu cojocul? Asta este o minune. Minunile pe care le-a făcut el noi nu putem să le repetăm. Putem însă să-i imităm virtuțile, putem să-i imităm râvna.

Să vă luminați. Vă jur astăzi pe numele proorocului. **Cel mai bun praznic și cea mai bună cinste pentru un sfânt este să dezrădăcinăm acest spin care este în grădina noastră. Să închidem gurile hulitorilor. Îngrijiți-vă toți să dispară înjurătura și toate gurile să devină o chitară interpretând un imn: “Lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii”. Amin.**

† Episcopul Augustin de Florina

Sfântul Ilie Lăcătușu s-a născut pe 6 decembrie 1909 în satul Crăpăturile, județul Vâlcea, din părinți binecredincioși. Și-a dorit de mic copil să-i slujească lui Dumnezeu și astfel, în 1934, a absolvit Facultatea de Teologie din București.

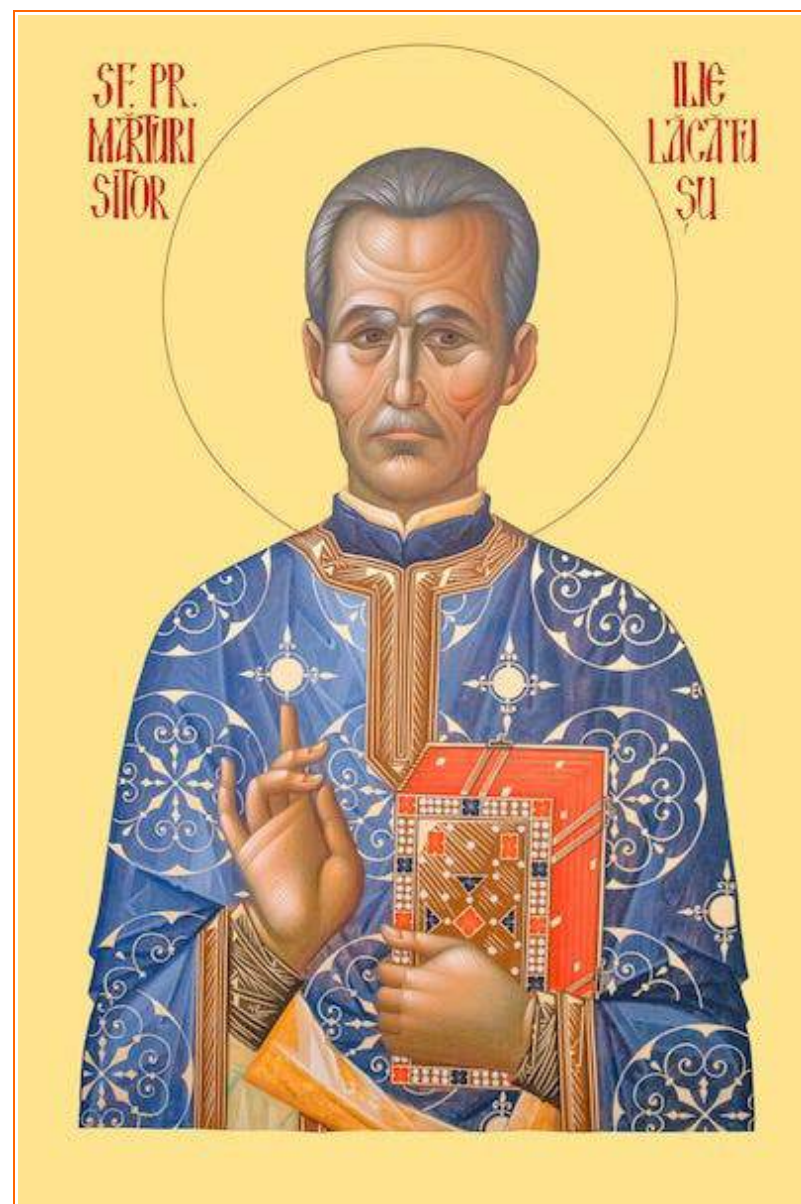
A primit hirotonia în preot la 1 septembrie 1934, pe seama parohiei Osica de Jos, județul Olt. El va sluji în această biserică până în luna noiembrie 1934, când este trimis în satul Buicești, tot din județul Olt. Sfântul slujea neîncetat la biserică și în familie.

Începând cu anul 1942, Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu a fost trimis ca preot misionar peste Nistru, în Odessa și județul Ribnița. În următorul an, părintele se va întoarce acasă, la soție și copii.

Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu a fost arestat în anul 1952 și dus în județul Constanța, la coloniile Gales și Peninsula. În 1954 a fost eliberat, iar din 1959 până în 1964, a fost arestat și condamnat la muncă silnică în Deltă, la Periprava, unde l-a întâlnit pe părintele Iustin Pârvu. Acolo s-au petrecut fapte demne de viețile sfinților.

După ce a fost eliberat, s-a stabilit forțat la Bolintin, unde a lucrat ca zidar. Între anii 1965-1970, Sfântul Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu a slujit într-o parohie din județul Teleorman, iar în 1970, a fost transferat în județul Ilfov la Cucuruz, unde, în ianuarie 1978, este pensionat. Suferințele din timpul vieții i-au afectat foarte mult sănătatea și din acest motiv și-a petrecut sfârșitul vieții în spital. A trecut la cele veșnice exact la 22 iulie 1983.

Pe 28 septembrie 1998, la înmormântarea soției părintelui Ilie, cei prezenți s-au aflat în fața unui fapt neașteptat: trupul sfântului era neputrezit, uscat și plăcut mirositor.

SFÂNTUL MUCENIC ȘI TĂMĂDUITOR PANTELIMON

Pomenit spre sfârșitul lunii lui Cuptor, în data de 27, Sfântul Mucenic Pantelimon este unul dintre cei mai cunoscuți și cinstiți sfinți vindecători ai Bisericii noastre, pomenit în rândul doctorilor fără de arginți datorită faptului că, niciodată nu cerea vreun fel de plată pentru binefacerile săvârșite.

Cine a fost Sfântul Pantelimon?

Sfântul Pantelimon s-a născut în anul 284 la Nicomidia din părinții Eustorgios, senator păgân, și Evula, care era creștină. Părinții săi i-au dat numele de Pantoleon, care în traducere înseamnă „cel în toate puternic ca un leu”. După trecerea la Domnul a mamei sale, a fost încredințat spre educație lui Eufrosin, medic de renume. După doar puțină vreme, ajunge la o cunoaștere desăvârșită a artei medicale, astfel încât împăratul Maximian, care îi remarcase calitățile, intenționa să îl ia la palat, ca medic particular. După ce petrece mult timp închinându-se la idoli, după îndemnul tatălui său, îl întâlnește pe preotul Ermolae și primește Botezul. Din cauză că era căutat de mulți bolnavi, și ființă tocmai îngrijise un creștin tocmai chinuit din ordinul împăratului, ceilalți medici din Nicomidia au profitat de ocazie și l-au denunțat pe Pantoleon la împărat, care poruncește ca acesta să fie supus unor chinuri groaznice, după care decide să-i fie tăiat capul.

Ce s-a întâmplat în ziua martiriului său?

Sinaxarul ne spune că, în ultima zi de pe acest pământ a Sfântului Pantelimon, ostașii, urmând porunca împăratului, l-au scos în afara cetății și l-au legat de un măslin, după care călăul l-a lovit puternic pe sfânt cu sabia peste grumaji. În acel moment, fierul s-a îndoit ca ceara, iar trupul sfântului n-a fost rănit pentru că încă nu-și încheiase rugăciunea. Atunci ostașii, înspăimântându-se, au zis: „*Mare este Dumnezeuul creștinilor!*”. Apoi, căzând la picioarele Sfântului, s-au rugat cu toții: „*Rugămu-ne ție, robul lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, ca să se ierte păcatele noastre, câte ți-am făcut ție din porunca împăratului!*”.

Atunci, sfântul le-a răspuns: „*De nu veți săvârși porunca voastră, nu veți câștiga milă de la Hristos al meu!*”. Deci, apropiindu-se ostașii, mai întâi i-au sărutat trupul lui, apoi au poruncit unuia din ei și a tăiat capul Sfântului Pantelimon, însă o mare minune s-a întâmplat: în loc de sânge, din trupul lui a curs lapte alb precum zăpada în zilele însorite de iarnă. De asemenea, măslinul uscat de care era legat s-a umplut de roadele sale și a înverzit, iar mulțimea de popor care a fost de față, văzând aceasta, a crezut în Hristos și s-a botezat.

În momentul în care și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, din cer s-au auzit următoarele cuvinte:

„Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise, cununa ta e pregătită. Vei fi de-acum înaintea adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor. De aceea, numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon (adică preamilostiv)”.

Capul Sfântului Pantelimon se păstrează la Mănăstirea Rusikon din Sf. Munte Athos. Din anul 305, anul morții sale, Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitor al medicilor, multe spitale și așezăminte de îngrijire a celor în suferință purtând numele său.

POSTUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Două săptămâni de rugăciune și înnoire sufletească

În fiecare an, între **1 și 14 august**, Biserica Ortodoxă rânduiește Postul Adormirii Maicii Domnului, o perioadă scurtă, dar deosebit de intensă din punct de vedere duhovnicesc. Prin post, rugăciune și participarea la sfintele slujbe, credincioșii se pregătesc pentru praznicul Adormirii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, sărbătorit la 15 august.

Aceste două săptămâni ne oferă prilejul de a încetini ritmul vieții de fiecare zi și de a acorda mai multă atenție sufletului. În mijlocul preocupărilor, al călătoriilor și al activităților din timpul verii, Biserica ne cheamă la liniștire, la cercetarea conștiinței și la întoarcerea către Dumnezeu.

Postul alimentar este important, însă el trebuie însoțit de o schimbare lăuntrică. Nu este suficient să ne abținem de la anumite mâncăruri dacă păstrăm în suflet mânie, judecată, invidie sau neiertare. Postul adevărat înseamnă să ne stăpânim cuvintele, să evităm certurile, să iertăm, să fim mai răbdători și mai atenți la nevoile celor din jur.

Un loc deosebit în această perioadă îl ocupă rugăciunile adresate Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și în special cele două Paraclise ale Maicii Domnului, citite alternativ: **într-o zi, Paraclisul întâi, iar în ziua următoare, Paraclisul al doilea**. Prin aceste slujbe, credincioșii își aduc înaintea Maicii Domnului durerile, temerile, bolile și încercările, cerându-i mijlocire și ajutor înaintea Fiului său.

Paraclisele sunt rugăciuni de mângâiere și întărire. Ele ne ajută să simțim că nu suntem singuri în necazurile noastre și că putem așeza înaintea lui Dumnezeu toate grijile care ne apasă.

Postul Adormirii Maicii Domnului este, de asemenea, un timp potrivit pentru spovedanie și pentru pregătirea în vederea primirii Sfintei Împărtășanii. Prin mărturisirea sinceră a păcatelor și prin hotărârea de a ne îndrepta viața, postul devine o lucrare de vindecare sufletească, nu doar o simplă rânduială exterioară.

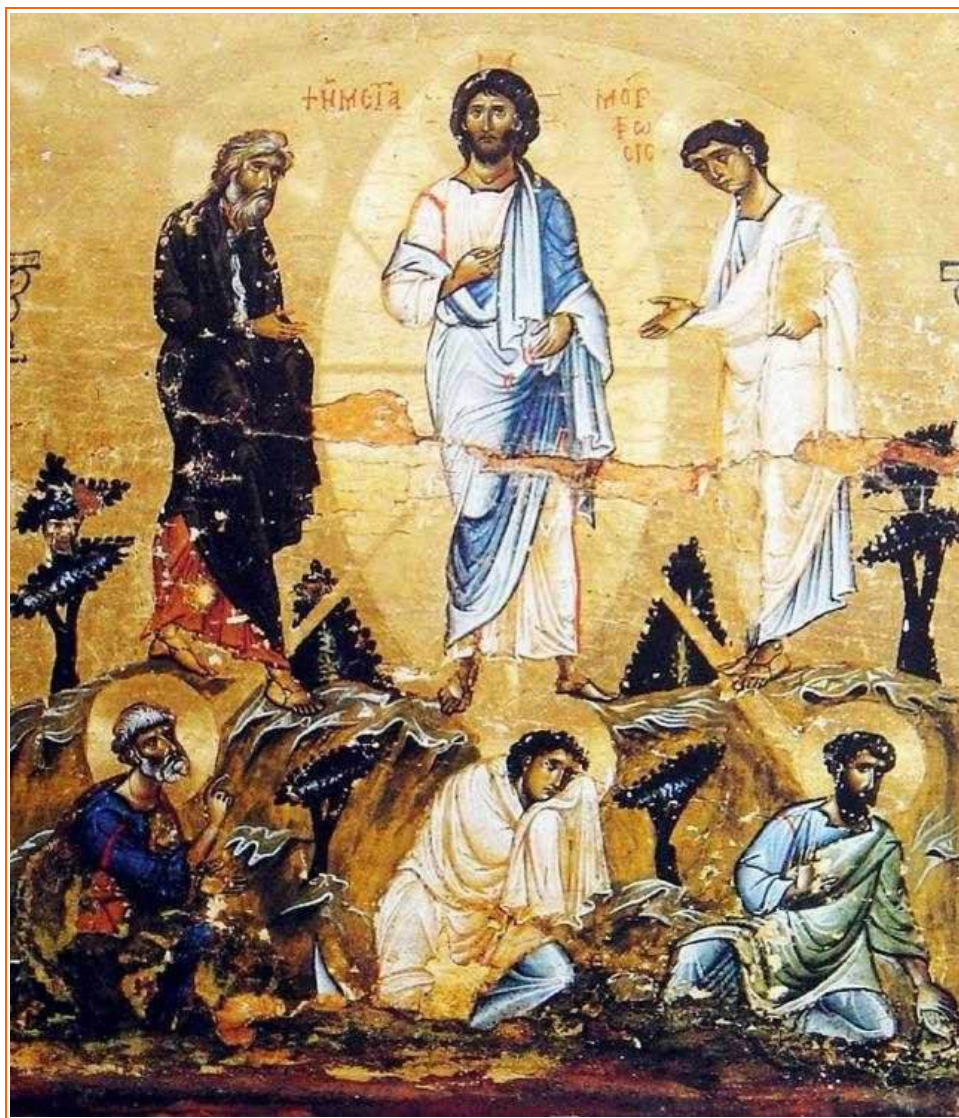
În aceste zile suntem îndemnați să citim mai mult din Sfânta Scriptură, să rostim rugăciunile de dimineață și de seară cu mai multă atenție și să ne rugăm pentru cei dragi, pentru cei bolnavi, pentru cei aflați în suferință și pentru pacea lumii. De asemenea, putem să oferim hrană, sprijin sau un cuvânt de încurajare celor care au nevoie de ajutor.

Fiecare credincios poate trăi acest post după puterea și starea sa de sănătate, cu binecuvântarea și îndrumarea duhovnicului. Important este ca osteneala noastră să fie făcută cu smerenie, fără laudă și fără judecarea celor care nu pot posti în același fel.

Să folosim, așadar, aceste zile pentru a ne apropia mai mult de Dumnezeu, pentru a ne întări rugăciunea și pentru a aduce pace în relațiile noastre. Prin mijlocirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, să cerem luminare, sănătate sufletească și trupească și ajutor în toate încercările vieții.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru noi!

Prima atestare documentară a sărbătorii **Schimbărea la Față a Domnului** este legată de prăznuirea hramului bisericii construite de Sfânta Împărăteasă Elena pe Muntele Tabor, în anul 326, pe locul peșterii lui Melchisedec, regele Salemului, în care acesta s-ar fi retras – probabil pentru contemplare – înainte de a-l binecuvânta pe Avraam.

Sfinții Chiril al Alexandriei, Proclu al Constantinopolului și Leon cel Mare spun – în cuvântările lor – că praznicul Schimbării la Față ar fi înlocuit o sărbătoare dedicată zeiței Diana. Aceasta era o zeiță romană arhaică, identificată de romani cu Artemis și inclusă în panteonul mitologiei romane ca zeiță a lunii, simbol al luminii și ocrotitoare a vânătorii.

În secolul al VII-lea, sărbătoarea a fost trecută în calendarul ierusalimitean, iar în secolul al VIII-lea, Sfântul Ioan Damaschin a alcătuit slujba canonului sărbătorii. În Apus, sărbătoarea s-a generalizat abia în 1457, în timpul Papei Calist al III-lea, cu prăznuire în a doua duminică a Postului Mare.

Sărbătoarea Schimbării la Față este o sărbătoare care își are o sorginte scripturistică, acest eveniment fiind relatat de toți evangheliștii – *Matei* 17, 1-9; *Marcu* 9, 2-9; *Luca* 9, 28-36 și *Ioan* 1, 14.

Sfântul Evanghelist Ioan scrie: „Și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.” (*Ioan* 1, 14). Sfântul Apostol Petru, în *Epistola a II-a*, ca martor ocular al evenimentului, mărturisește: „Noi v-am adus la cunoștință puterea Domnului nostru Iisus Hristos și venirea Lui nu luându-ne după basme meșteșugite, ci fiindcă am văzut slava Lui cu ochii noștri. Căci El a primit de la Dumnezeu-Tatăl cinste și slavă atunci când, din înălțimea slavei, un glas ca acesta a venit către El: «Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru Care am binevoit». Și acest glas noi l-am auzit pogorându-se din cer pe când eram cu Domnul în muntele cel sfânt.” (*II Petru* 1, 16-18).

Vestea Sfintelor Sale Pătimiri (*Matei* 16, 21) a făcut ca în mințile apostolilor să încolțească îndoiala cum că Iisus ar fi Mesia. Cunoscându-le gândurile, pe drumul dintre Betsaida și Cezareea lui Filip, Iisus i-a întrebat: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?”. O întrebare cu răsunet peste veacuri. Atunci, apostolii, probabil uitându-se mirați unii către alții, au răspuns: „Unii, Ioan Botezătorul, alții, Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci.” (*Matei* 16, 13-14). Singur Petru, printr-o descoperire de Sus, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu

Celui viu.” (*Matei* 16, 16); mărturisire devenită piatra de temelie a Bisericii și a credinței în Hristos.

Mântuitorul, văzând că majoritatea era departe de adevăr, a creat cadrul prielnic al Schimbării la Față, pentru a le descoperi – în mod anticipat – slava cu care Se va arăta lor după Înviere. Așa se face că, „după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte” (*Matei* 17, 1).

Sfinții Evangheliști *Matei* (17, 1) și *Marcu* (9, 2) spun că acest eveniment a avut loc la șase zile după mărturisirea lui Petru, în timp ce Sfântul Evanghelist *Luca* (9, 28) susține că ar fi trecut opt zile, ținând cont și de distanța dintre Cezareea lui Filip și Tabor (80 km). Diferența constă – explică exegeții – în faptul că Sfântul Evanghelist *Luca*, spre deosebire de Sfinții Evangheliști *Matei* și *Marcu*, a luat în calcul atât ziua în care a avut loc mărturisirea Sfântului Apostol Petru, cât și ziua în care a avut loc Schimbarea la Față.

Așadar, după ce Mântuitorul Și-a anunțat oficial – pentru prima dată – Sfintele Sale Pătimiri (*Matei* 16, 21), a luat cu Sine doar pe trei dintre apostoli: Petru, Iacov și Ioan. Sfântul Ioan Gură de Aur motivează alegerea celor trei astfel: „Petru, prin aceea că Îl iubea mult pe Hristos; Ioan, prin aceea că era iubit de Hristos; iar pe Iacov, pentru înțelepciunea lui. Și „S-a suit pe munte ca să Se roage” (*Luca* 9, 28).

„Și pe când Se ruga El, chipul feței Sale s-a făcut altul și îmbrăcămintea Lui, albă strălucind.” (*Luca* 9, 29). Sfântul Evanghelist *Matei* prezintă momentul transfigurării mult mai sugestiv: „Și S-a schimbat la față înaintea lor și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina.” (*Matei* 17, 2). Sfântul Evanghelist *Marcu* îl surprinde într-o manieră parabolică: „Și veșmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada, cum nu poate înălbi așa pe pământ înălbitorul.” (*Marcu* 9, 3).

Ca fapt revelator al slavei dumnezeiești, Schimbarea la Față are loc pe un munte înalt; știut este faptul că locurile înalte sunt predilecte pentru revelațiile dumnezeiești. Potrivit unei tradiții, a cărei vechime coboară până în a doua jumătate a

secolului al II-lea, muntele pe care au urcat ar fi Taborul. Datorită frumuseții sale, Taborul a fost cântat alături de Munții Hermon în *Psalmi* 88, 13 și de Munții Carmel în *Ieremia* 46, 18.

Cel mai probabil, Schimbarea la Față a avut loc dimineața, potrivit cuvântului: „Iar Petru și cei ce erau cu El erau îngreuiți de somn; și deșteptându-se, au văzut slava Lui și pe cei doi bărbați [Moise și Ilie] stând cu El.” (*Luca* 9, 32). Înainte de a Se schimba la Față, Domnul S-a rugat (*Luca* 9, 28) ca Dumnezeu-Tatăl să descopere Dumnezeirea Sa, încă înainte de a trece prin moarte la mărire.

Se impunea o astfel de descoperire a strălucirii Dumnezeirii Sale, mai ales că, în Cezareea, apostolii, dincolo de răspunsul dat de Petru, se arătaseră a fi destul de confuzi: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul, alții, Ilie, alții, Ieremia...”.

Ruga Sa nu a fost trecută cu vederea de către Tatăl; pe când încă Se ruga (*Luca* 9, 29), „a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina” (*Matei* 17, 2), cum „nu poate înălbi așa pe pământ înălbitorul”, a adăugat Sfântul Evanghelist *Marcu* (9, 3). Astfel, slava Sa divină s-a exteriorizat prin materia trupului Său omenesc și prin hainele Sale, anticipând transfigurarea trupului Său după Învierea din morți.

Și pe când fața și hainele Domnului străluceau ca soarele, apostolii s-au trezit din somnul necunoștinței, pregustând din slava revelată. În această strălucire dumnezeiască, ei văd – alături de Iisus – pe Moise și Ilie (*Matei* 17, 3; *Luca* 9, 31), sau pe Ilie împreună cu Moise, cum notează Sfântul Evanghelist *Marcu* (9, 4).

Sunt martorii aceleiași lumini de la Sinai și Carmel. Inversiunea aceasta, la Sfântul Evanghelist *Marcu*, prin care Ilie este amintit înaintea lui Moise, confirmă plinirea vremii și începutul erei creștine a cărei începătură o face Mântuitorul Iisus Hristos.

Prezența legislatorului și a profetului pe Tabor – și prin ei, a poporului Israel – a vrut să arate că – explică Victor de Antiohia – Hristos nu substituie nici pe Ilie și nici pe Moise

sau pe vreun alt profet. Mai mult, a vrut să arate sobornicitatea apostolilor cu profeții, inaugurată încă de la înviere și anticipată de slava Sfintei Cruci.

Cei doi, Moise și Ilie, sunt prezenți într-o discuție teologică de factura celei de la Mamvri. Moise și Ilie vorbeau despre Sfintele Pătimiri ale lui Hristos (*Luca* 9, 31), arătându-se astfel a fi inițiați în taina răscumpărării, prefigurată în Lege și profeți. În aceste condiții, Petru, din dorința de a rămâne în slava anticipată a Parusiei, îi propune lui Iisus să ridice trei colibe (*Marcu* 9, 5). Sfântul Evanghelist Marcu afirmă că propunerea lui Petru era rezultatul unei frici (9, 6), nesurprinsă de ceilalți sinoptici.

Și pe când încă vorbea Petru, „un nor luminos i-a umbrit pe ei și iată glas din nor zicând: «Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L».” (*Matei* 17, 5). Era norul Mângâietorului, Care îi răcorea în lumina incandescentă a slavei dumnezeiești.

Noutatea teofaniei taborice o constituie norul luminos, a cărui lumină, dumnezeiască și pururea fiitoare, izvora din trupul transfigurat al lui Hristos, tâlcuiește Sfântul Grigorie Palama. Spre deosebire de Iordan, unde S-a revelat Sfânta Treime, cu Duhul Sfânt metamorfozat în chip de porumbel, pe Tabor, Sfinții Apostoli au asistat la o manifestare vizibilă a slavei dumnezeiești, proprie celor trei Persoane. Prezența lui Moise și Ilie nu este altceva decât o împlinire a dorinței lor de a-L vedea pe Dumnezeu; de a-L vedea pe Cel pe care L-au privit și vestit cu veacuri înainte.

Cuvintele mărturisitoare ale Tatălui – „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L” nu reiterează doar recunoașterea de pe malul Iordanului a Celui Care este Mesia cel așteptat, ci se referă și la profeția mesianică de la *Deuteronomul* 18, 15, confirmând mărturisirea lui Petru din Cezareea lui Filip. Afirmția Tatălui a fost anticipată, de altfel, în *Psalmii* 2, 7: „Fiul Meu ești Tu” și de către *Isaia* 42, 1: „Iată Sluga Mea pe Care o sprijin, Alesul Meu, întru Care binevoiește sufletul Meu”; aceasta din urmă accentuează dimensiunea jertfelnică a întrupării lui Iisus.

Sfântul Apostol Petru, care inițial s-a împotrivit Pătimirilor lui Iisus (*Matei* 16, 22), conștientizează astfel zădărnicia încercării sale, înțelegând liberul consimțământ al Mântuitorului pentru a Se jertfi pentru tot omul care vine în lume.

Când au intrat în nor, apostolii au căzut cu fața la pământ, întrucât nu puteau suporta slava divină. Atunci, Iisus s-a apropiat de ei și le-a spus: „Sculați-vă și nu vă temeți!” (*Matei* 17, 7). Iar ei, ridicându-se, n-au văzut decât pe Domnul (*Marcu* 9, 8; *Luca* 9, 36); slava lui Dumnezeu nu li s-a arătat peste puterea lor de a pricepe și de a se face receptaculi ai negrăitelor străluciri dumnezeiești. Pe cei trei apostoli, descoperirile dumnezeiești nu i-au făcut decât pentru o clipă să-și depășească condiția lor, ei arătându-se după aceea, din păcate, circumscriși lumii create.

În ziua următoare, când se coborau de pe munte (*Luca* 9, 37) – ca și în alte dăți când se întâmpla vreo minune – Iisus „le-a poruncit zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți.” (*Matei* 17, 9). În acel moment nimeni nu se mai putea îndoi de faptul că El este Mesia; aceasta și motivează, de altfel, de ce – după înviere – chiar și cu prețul vieții, după cum consemnează Sfântul Evanghelist Marcu, „ei au ținut cuvântul” (9, 10).

Și totuși, apostolii aveau două neînțelegeri, două întrebări: „Ce înseamnă a învia din morți?” (*Marcu* 9, 10) și „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?” (*Matei* 17, 10). Prima întrebare arată că ei nu puteau înțelege profeția tainică a Învierii lui Hristos, deși le fusese afirmată în mod deschis. Cât privește a doua întrebare, Domnul i-a încredințat pe ucenicii Săi că ceea ce afirmă cărturarii este drept: „Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate”. Mai mult, Hristos le-a spus că „Ilie a și venit, dar ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el câte au voit” (*Matei* 17, 11-12).

Când Mântuitorul le-a confirmat că Ilie a și venit, nu se referea la Ilie Tesviteanul, ci la Ioan Botezătorul. El Însuși afirmase: „Și dacă voiți să înțelegeți, el [Ioan] este Ilie, cel ce va să vină” (*Matei* 11, 14). Interpretarea profeției transpare și în vestea

adusă de Gavriil preotului Zaharia, privind lucrarea Sfântului Ioan Botezătorul, împlinită cu duhul și cu puterea lui Ilie; cei doi sunt adeseori menționați împreună (*Ioan* 1, 21-25; *Matei* 17, 10-13, *Marcu* 9, 11-13). Cuvintele: „Și dacă voiți să înțelegeți, el [Ioan] este Ilie, cel ce va să vină” (*Matei* 11, 14) nu fac referire la vreo reîncarnare a lui Ilie în Ioan. Nicidecum! Ci Mântuitorul a evidențiat faptul că amândoi se caracterizau prin asprime și hotărâre (*Luca* 9, 8) și lucrau cu aceeași putere (*Luca* 1, 17); aveau chiar și același mod de viață (*III Regi* 17, 1 și *Luca* 3, 2; *IV Regi* 1, 8 și *Matei* 3, 4).

Totuși, dincolo de aceste asemănări, apare și marea deosebire a trecerii lor Dincolo. Spre deosebire de Ilie, Ioan a fost torturat, „au făcut cu el câte au voit”, în timp ce Ilie a fost înălțat cu trupul la cer. Deci, sunt două persoane distincte.

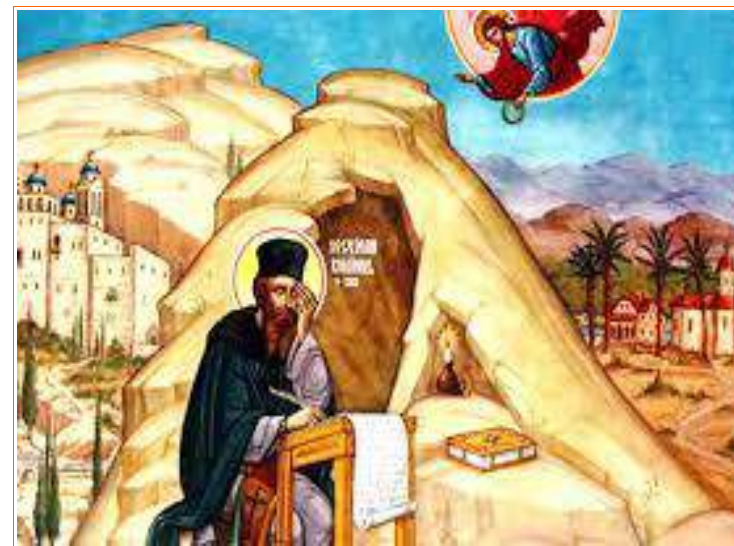
Revenind la cele prezentate în pericopa evanghelică a praznicului, trebuie să subliniem că detaliul principal îl constituie schimbarea înfățișării lui Hristos pe Tabor, în sensul de revelare a firii Sale dumnezeiești. El nu a devenit în acel moment Fiul lui Dumnezeu, ci S-a arătat pe Sine că El este Fiul lui Dumnezeu; și aceasta pentru a spulbera îndoiala din sufletele apostolilor Săi.

Lumina în care apare, fața strălucind ca soarele, veșmintele luminoase, precum și glasul din cer mărturisesc că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”, cum rostim în mărturisirea de credință. De aceea, Dumnezeu Tatăl cere tuturor să credem că Hristos este Fiul Său cel iubit. Fără o atare credință, nu ne vom putea bucura de Împărăția lui Dumnezeu. Înțelesul duhovnicesc al Schimbării la Față este descifrat și de Sfântul Maxim Mărturisitorul în lucrarea numită *Ambigua*.

În concluzie, Schimbarea la Față a Domnului ne descoperă puterea de transfigurare și de îndumnezeire prin Sfânta Liturghie, rugăciune, meditație și contemplație.

Căutați-le, nu pe Tabor, ci în Biserică. Sigur le veți găsi!

+ IPS Arhiepiscop Calinic

Rugăciune către Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamt (Hozevitul)

O, Preacuvioase Părinte Ioane, care cu darul lui Dumnezeu din fragedă copilărie ai mers pe calea cea sfântă a desăvârșirii și pentru care Preabunul și Preaînduratul Dumnezeu a binevoit să te proslăvească pe pământ și în cer, te rugăm, auzi-ne pe noi, nevrednicii și păcătoșii, care îndrăznim să venim cu toată evlavie și umilință către tine, ca să te rogi Preabunului Dumnezeu, ca și nouă să ne ajute cu mila și cu îndurările Sale și, prin rugăciunile tale, să mergem pe calea cea sfântă a poruncilor Lui și din toată inima să ne silim a lucra cele bune spre folosul sufletelor noastre. Fie ca, prin mila și îndurarea lui Dumnezeu și prin sfintele tale rugăciuni, să avem și noi milă și îndurare în ceasul morții noastre și în ziua Judecății de apoi. Amin.

Să ne apropiem cu evlavie de sfintele moaște!

În luna aprilie 1994 a venit la Hozeva un grup de închinători din Grecia. În grup era o femeie cu fiica ei. Mama era în vârstă de 50 de ani, iar fiica de vreo 18. Când fiica a încercat să se apropie de racla Sfântului Ioan Iacob cu o lumânare aprinsă în mâini, monahul Ghermanos, de origine greacă, a oprit-o să se apropie și a scos-o afară din biserică pentru că era îmbrăcată necuviincios. Mama ei, fiind de partea fiicei, a sărit cu gura făcând mare gălăgie la monahul Ghermanos, spunând că fiica ei fiind domnișoară se poate îmbrăca oricum. La care monahul Ghermanos i-a zis: *Biserica este loc sfânt, loc de rugăciune. Nu este loc de distracții și nici plajă unde poți merge oricum, chiar și dezbrăcat.*

Fiica, tulburată, a ieșit afară pe balcon și când mama ei s-a apropiat să sărute racla Sfântului Ioan Iacob, Sfântul s-a întors cu fața spre ea, a oftat adânc și pe fața Sfântului erau numai picături de apă. Femeia a țipat și speriată fiind a luat-o la fugă pe scări coborând spre poartă, unde a căzut rupându-și amândouă picioarele. Toată lumea s-a îngrozit de această întâmplare.

Părinții din mănăstire au luat-o pe targă și au dus-o pe femeie până la autocar. Femeia a mărturisit în fața tuturor că ea este vinovată că nu și-a crescut bine fiica și când s-a apropiat să se închine avea îndoială asupra Sfântului Ioan Iacob zicând în mintea ei că este un cadavru nu un Sfânt. Apoi, cerându-și iertare de la Părintele Ghermanos a mărturisit că pentru păcatele ei a pedepsit-o Sfântul Ioan Iacob.

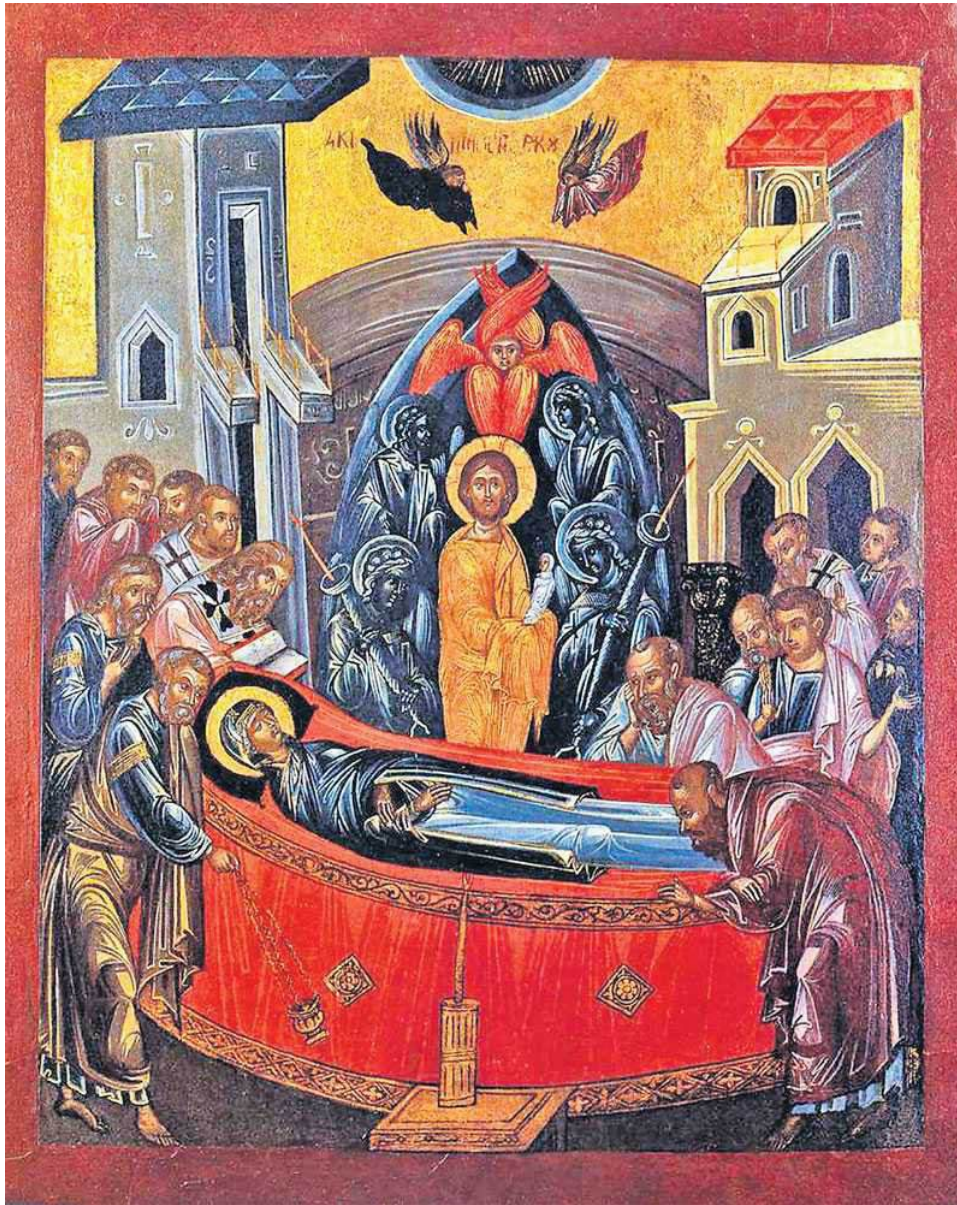
De atunci, Sfântul Ioan Iacob a rămas cu capul întors spre dreapta, parcă muștrându-i pe cei ce se apropie fără evlavie și îmbrăcați indecent.

Cuviosul Ioan Iacob Hozevitul – un sfânt al zilelor noastre

Spunea părintele Ioanichie, ucenicul său, că în ajunul praznicului Adormirii Maicii Domnului, starețul lavrei a urcat un sicriu de lemn în peșteră și împreună cu alți preoți a așezat sfântul său trup în sicriu, fiind cu totul întreg și ușor și l-au tămâiat. Iar la 15 august, fiind hramul Mănăstirii „Sfântul Gheorghe Hozevitul”, au venit câțiva arhieri, preoți și călugări români și greci și numeroși pelerini ortodocși. Apoi, în sunetul clopotelor, au coborât din peșteră sfintele moaște și le-au dus cu procesiune în biserica mării lavre unde le-au așezat alături de alte sfinte moaște. Apoi au făcut 40 de Sfinte Liturghii, ca Dumnezeu să descopere sfințenia moaștelor sale. Deci, văzând că trupul său a rămas și după aceea întreg și nealterat, l-au numărat și l-au cinstit cu toții în ceata sfinților părinți.

Mai târziu, câțiva credincioși iubitori de Hristos i-au făcut un sicriu nou din abanos și au așezat în el odorul cel de mult preț, cum se vede. Din vara anului 1980 până astăzi, vin mulți pelerini ortodocși români, greci, ciprioți, sârbi și din alte țări să se închine și să ceară binecuvântare și ajutor în lupta acestei vieți de la moaștele preamărite de Dumnezeu ale celui mai nou sfânt al Bisericii Ortodoxe, cunoscut cu numele de Cuviosul Ioan cel Nou Hozevitul sau Cuviosul Ioan Iacob de la Neamț (Românul). Multe din scrisorile și versurile sale duhovnicești se citesc cu evlavie astăzi de credincioși, îndemnându-i pe calea mântuirii.

Sfinte Preacuvioase Părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru lume, pentru neamul din care te-ai născut, pentru mănăstiri și credincioși, pentru mântuirea tuturor celor ce cred și caută pe Domnul!

LA ADORMIREA PREASFINTEI NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU - SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORÂTUL

În toată lumea creștină se prăznuiește luminat Adormirea Preasfintei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, pentru că ea, după Învierea și Înălțarea Domnului, este cea mai apropiată și mai vie încredințare de slava menită celor ce cred în Domnul. Privește la Adormire, și vei pricepe care este nădejdea chemării noastre, iar când vei pricepe nu vei cruța nimic pentru a o dobândi.

Iată icoana! Maica Domnului a trecut la cele veșnice. O înconjoară Apostolii, care se tânguiesc. Pe loc Se pogoară însă Domnul, înconjurat de îngeri de toți sfinții, și primește în brațele Sale preacuratul ei suflet. Așa a fost Maica lui Dumnezeu. Ea este însă și Maica noastră, a tuturor, și a înnoit această cale de mutare din viața aceasta în cealaltă, ca în urma ei să se strămute mai apoi la Dumnezeu, pe aceeași cale, și toți apropiații ei, și ca la vremea potrivită să poată mărturisi: „*Iată eu și copiii mei!*” Moartea e soarta tuturor, pe când slava de după moarte e moștenirea credinței curate și vii.

Văzând cu mintea această slavă și nestrămutarea făgăduințelor ei, precum și înrăurirea pe care încredințarea de acest lucru o are asupra întocmirii vieții noastre duhovnicești, Apostolul Petru nu se poate înfrâna să nu strige:

Binecuvântat fie Dumnezeu... Care ne-a născut din nou, spre nădejde vie, spre moștenire nestricăcioasă și neîntinată și neveștejită, păstrată în ceruri pentru noi! (I Petru 1-3)

Păgânii n-aveau nădejde, după cum ne încredințează Apostolul Pavel. Nădejdea moștenirii vieții veșnice a devenit trăsătură deosebitoare a creștinilor și cel mai puternic sprijin al tăriei morale pentru răbdarea tuturor ostelilor și lipsurilor care sunt de neocolit în viața cea după credința în Domnul. A căzut această verigă din lanțul mișcărilor duhovnicești ale omului – și iată că Domnul o pune la loc și reface duhul, care căzuse în nenădăjduire. În Sine învie, înalță la cer și așază de-a dreapta lui Dumnezeu și Tatălui firea

omenească, după ce a dat mai înainte încredințare că *unde este El, acolo va fi și sluga Lui* (v. In 12, 26). După aceea, le înfățișează tuturor în chip vădit mutarea la slavă a Maicii Lui și a noastre. În fine, nu o dată a arătat aceasta asupra apostolilor și a multor sfinți, și totul ca să întipărească în chip cât se poate de pipăit nu numai gândul, ci și simțirea slavei *celelaltă după aceea* (I Petru 1, 11).

Duhul cel nou al vieții îi umplea pe credincioșii care intrau în această făgăduință. Ei încetau să mai trăiască pe pământ și pentru pământ, având viețuire în ceruri, după cum arată apostolul, ca niște moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos. Iată de ce putea oricine să adeverească prin cuvântul apostolului: „*Cine și ce ne va despărți de Domnul? Nimeni și nimic*”. Simțeau și ei necazurile când erau în împrejurări aducătoare de necaz; însă răbdau necazurile, iar prin nădejde se bucurau. Trăind în lume, aveau ceea ce este socotit în lume a fi bun, și îi vedeau și pe alții că au acestea, însă pe toate le socoteau a fi gunoi, din pricina nădejdi care le stătea înainte.

Greu le era și lor să fie neclintiți, să nu dea înapoi în viață și în credință; ei biruiau însă toate ostenele prin nădejdea că *cel credincios în puține va fi pus peste multe, că va fi proslăvit împreună cu Cel pentru Care pătimește* (v. II Tim. 2, 12; Apoc. 21, 7).

Așa că iată unde e cheia vieții întru Hristos Iisus, Domnul nostru: *în nădejdea vie!* Să vă chem oare, fraților, *a ține nădejdea care ne este pusă înainte* (Evr. 6, 18) pentru a o avea ancoră tare și de nădejde a sufletului? Aș dori ca la o asemenea chemare să răspundeți cu dojana: „*Oare noi nu suntem creștini?*”. M-aș putea bucura de o dojana ca aceasta. Dar dacă la cuvântul despre nădejde inima va răspunde cu întrebarea nedumerită: „*Ce este nădejdea și la ce folosește ea în viață?*”, asta va însemna că acest cuvânt, „*nădejde*”, este și de neînțeles pentru minte, și de neîncăput pentru inimă. Să știți, cel puțin, că dacă dulceața

cea vremelnică a păcatului, sau nici măcar neapărat a păcatului, atrage cu putere, dacă neplăcerile cu care se întâlnește omul în viață îi moleșesc duhul și nasc cârtirea, dacă osteneala de a împlini îndatoririle ceruta sau consfințite de credință — ea singură — omoară râvna pentru ele, acesta este un semn că nădejdea — acest motor ceresc — nu a pătruns în sfera vierii noastre duhovnicești, că acest oaspete ceresc n-a cercetat sufletul nostru. Fiindcă atunci când el ne cercetează, reorânduiește toate în felul său și face vădită prezența sa. Când casa este luminată, toți își dau seama de acest lucru după lumina care iese pe ferestre: când casa sufletului nostru e luminată de nădejde, lumina aceasta nu poate să se ascundă, ci se descoperă îndată prin nepăsarea față de plăcerile trupești și lumești, prin *seninătatea și pacea sufletului în pofida tuturor potrivnicilor dinafară* și prin neconținută râvnă nestinsă de a sluji Domnului în sfera unde am fost puși, în pofida tuturor ostenelelor. Despre cel în care are loc asta se poate spune că *a fost născut spre nădejde vie*, iar cel în care nu are loc este cufundat în nenădăjduire și e în lume *ca un om fără Dumnezeu*.

Dacă ne vom cerceta pe noi înșine cum se cade, câți dintre noi vor trebui așezați în cea din urmă tagmă? Cu toate acestea, puțini se vor învoi să se socoată creștini neadevărați, nedeplini. Nădejdea este simțământul cel mai subțire. Spre mângâierea noastră, dobândirea ei este simplă și pipăită. Vrei să te împodobești cu nădejdea? Începe să slujești Domnului prin împlinirea poruncilor Lui, și vei naște nădejdea, și vei crește în ea. Sluga credincioasă stăpânului este încredințată că stăpânul e binevoitor față de ea și că nu o va lăsa nicidecum de izbeliște: cel credincios lui Dumnezeu nu poate să nu poarte în sine simțirea bunăvoinței Lui și a încredințării că îl așteaptă răsplăți din partea Lui. Dimpotrivă, și fiul își pierde încredințarea în bunăvoința tatălui său atunci când calcă în vreo privință voia lui vădită: și la cei care viețuiesc cu sfințenie nădejdea pierde când ei încalcă cu bună știință porunca vădită a Dumnezeu.

În viață se întâmplă ca cel care a crezut să porceadă a sluji Domnului. Această slujire naște nădejdea. Nădejdea, la rândul său, aprinde și mai mult râvna de a plăcea lui Dumnezeu. Când omul face mult pe placul lui Dumnezeu, aceasta întărește din nou nădejdea. Și astfel, ele se sprijină, se întăresc și se cresc una pe alta, până când în cele din urmă toate cele launtrice și dinafară sunt cuprinse de nădejde – și însuși Dumnezeu nădejilor umple omul (v. Rom. 15, 13). Și ce fericire poate fi mai mare decât atunci când inima dă mărturie că Dumnezeu nu mai este în noi doar nădejde, ci și gustare a slavei?

Domnul să ne dăruiască, fraților, și nouă lucrul acesta — a prisosi în nădejde, pentru ca avându-o să putem lucra cu multă îndrăznire (vezi II Cor. 3, 12) iarăși, să arătăm aceeași râvnă spre adevărarea nădejzii până la sfârșit (Evr. 6, 11), ca astfel să ne facem moștenitori vieții veșnice (Tit 3, 7). Amin!

SFANTUL MAXIM MARTURISITORUL
Cant si preamarire, slava si lauda a Preasfintei
Imparatese, Preacuratei si Preabinecuvantatei
Nascatoare de Dumnezeu

“Ce gand va numara si ce lauda va rosti sau ce mana va scrie cu mestesugul cartii multimea nenumarata a harurilor si bunatatilor Sfintei Nascatoare de Dumnezeu, Pururea-Fecioara, pe care le-a aratat si pe care le arata din zi in zi neamului omenesc? Ea este:

Mijlocitoare arzatoare pentru toti cei ce o cheama pe
langa Fiul ei, Hristos-Dumnezeu;
Liman linistit al tuturor celor clatinati de valuri;
Izbavitoare din valurile lumii si ale trupului,
calauzitoare vietii tuturor celor rataciti;
Cautatoare care intoarce pe cei pierduti;
Ajutorul si puterea celor din incercari;
Mijlocitoarea celor robiti;
Invierea lui Adam celui cazut;
Nimicirea lacrimilor Evei;
Mangaietorearea celor ce jelesc;
Scaunul Imparatului, care poarta pe Cel ce poarta toate,
Innoirea lumii invecchite;
Scara ce urca la cer, pe care a coborat Dumnezeu pe
pamant;
Podul ce duce pamantul la cer;
Uimirea ingerilor;

Rana demonilor;
Radacina supunerii si nestricaciunii;
Pomul cu rod nemuritor;
Cea care a lucrat Lucratorul Cel iubitor de oameni,
Cea care a facut sa infloreasca Radacina mantuirii;
Brazda care a facut sa infloreasca Spicul ce intareste
inimile;
Masa ce poarta Fericirea vesnica;
Tamaia adusa lui Dumnezeu spre ajutorul nostru;
Folosul lumii;
Pricina indraznelii celor morti la Dumnezeu;
Maica Bunului Pastor;
Staulul oilor intelegatoare;
Izgonirea vrajmasilor nevazuti;
Cea care deschide usile raiului;
Glasul nesugrumat al apostolilor;
Sprijinul nebiruit al ucenicilor;
Taria si puterea crestinilor;
Zorii Zilei neinsangerate;
Nascatoarea Soarelui dreptatii;
Cea prin care a fost izgonita stapanirea diavolului
mancatorului racnitor;
Cea prin care S-a aratat Mantuitorul Hristos, Prietenul
oamenilor;
Cea prin care am fost izbaviti de noroiul multor pacate
si am fost sloboziti de sub stapanirea feluritelor patimi;

Ridicarea oamenilor si caderea demonilor;
Stanca Vieti din care curge apa nemuririi pentru cei
insetati;
Stalpul Luminii ce calauzeste si lumineaza pe cei
intunecati;
Vasul cu Mana pogorata din cer;
Pamantul fagaduintei care odrasleste blandetea;
Floarea nestricaciunii;
Cununa podoabelor;
Pilda vietii ingeresti;
Pomul stufos la umbra caruia se odihnesc cei osteniti;
Nascatoarea care ne-a izbavit din robia inselatorului;
Ajutorul nostru in fata Dreptului Judecator;
Cea care sterge zapisul greselilor noastre;
Vesmantul celor goi de tot binele;
Usa tainei celei mari;
Slava neindoielnica a credinciosilor;
Cea care cuprinde pe Dumnezeu Cel Necuprins;
Scaunul sfant al Celui ce sade pe heruvimi;
Locuitoare impodobita de slava pe langa serafimi;
Cea care uneste ingeri si oameni;
Cea care a unit fecioria si nasterea, fiind in acelasi timp
Fecioara far prihana si Maica a lui Imanuel;
Cea prin care s-a dezlegat blestemul, prin care s-a
deschis raiul;
Cheia Imparatiei;

Pricina bunatatilor vesnice;
Vasul intelepciunii lui Dumnezeu;
Comoara Proniei Lui;
Stalpul fecioriei;
Usa Vietii;
Temeiul innoirii noastre;
Pricina milostivirii dumnezeiesti fata de oameni;
Cununa Soarelui Celui Nevazut;
Stralucirea lipsita de umbra a Luminii;
Scanteierea ce face sa straluceasca sufletele;
Tunetul ce loveste pe vrajmasi si demonii inselatori;
Cea care face sa salte Izvorul Vietii,
Baia care curata gandurile;
Potir ce revarsa bucuria;
Cortul Cuvantului lui Dumnezeu;
Sfanta Sfintelor mai presus de orice sfintenie;
Chivotul ales al Duhului Sfant;
Cununa cinstita a imparatilor ce slujesc lui Dumnezeu;
Cinstea si podoaba arhiereilor vrednici si sfinti;
Turnul neclatinat al Bisericii sobornicesti;
Meterezul neapropiat al cetatii credinciosilor;
Despre care David a spus: *Cina ma va duce la cetatea
cea intarita, care este adunare credinciosilor veniti din
adunarile paganilor;*
Cea care vindeca neputintele noastre;
Nadejdea si ajutorul sufletelor noastre. Amin

În perioada de post dedicată pregătirii pentru Adormirea Maicii Domnului, să nu uităm să-i aducem cât mai des laudă, mulțumire sau chiar cererile noastre cele mai arzătoare.

Alături de cea mai simplă și mai repetată rugă – „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!” – punem la dispoziția omului grăbit alte 7 rugăciuni scurte către Fecioara Maria.

Cuvine-se cu adevărat

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apărătoare Doamnă

Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu noi robii Tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Sub milostivirea ta scăpăm

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu, rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în nevoie, [ci] din primejdie ne izbăvește pe noi, una curată, una binecuvântată!

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te!

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pânteceleui tău, că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Stăpână, stăpână

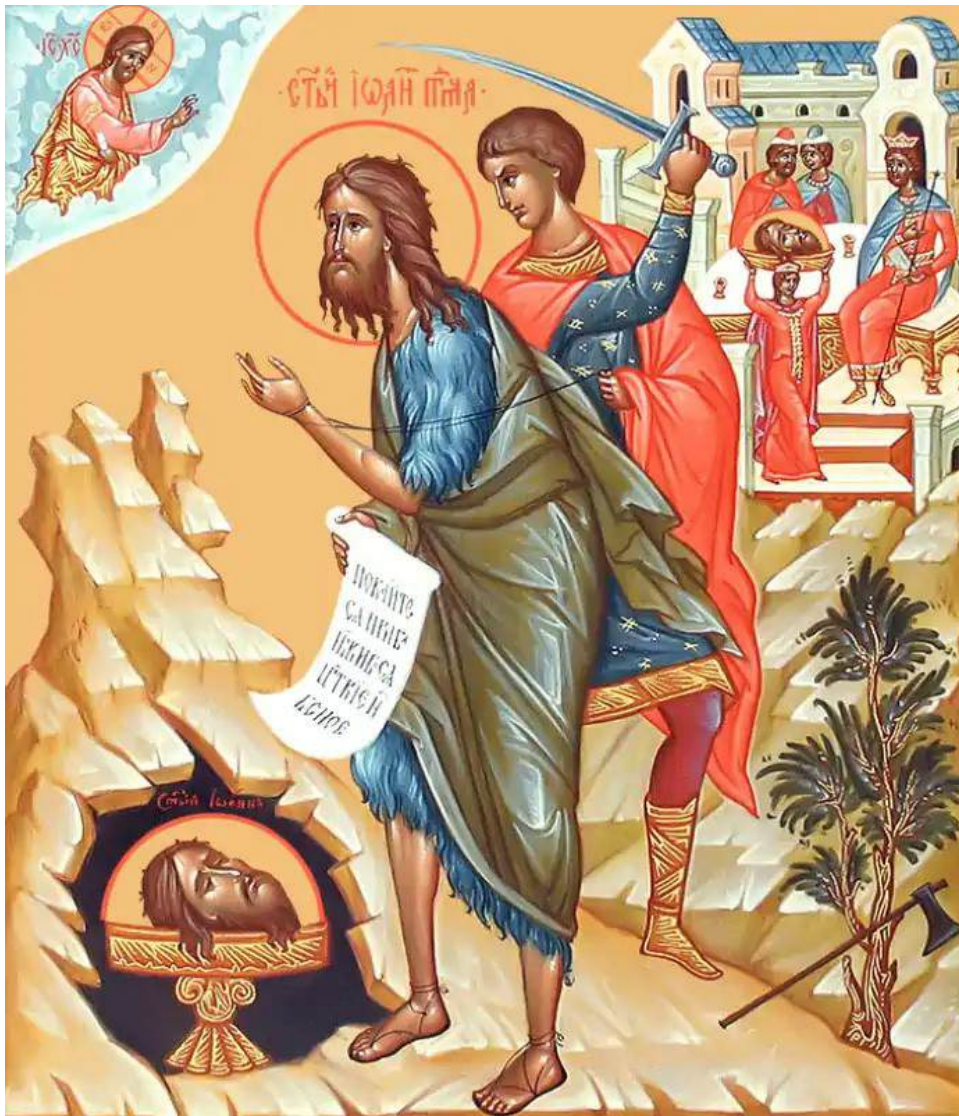
Stăpână, stăpână primește rugăciunile nevrednicilor robilor tăi și ne izbăvește pe noi dintru toată nevoia și necazul. Toată nădejdea noastră spre tine o punem, Maica lui Dumnezeu, păzește-ne sub sfânt acoperământul tău.

Împărăteasa mea

Împărăteasa mea cea preabună și nădejdea mea, Născătoare de Dumnezeu, prietena săracilor, bucuria celor mângâiați, acoperitoarea celor necăjiți, vezi-mi nevoia, vezi-mi necazul; ajută-mă ca pe un neputincios, hrănește-mă ca pe un străin. Necazul meu îl știi; deci, dezleagă-l precum voiești, că n-am alt ajutor afară de tine, nici altă folositoare grabnică, nici altă mângâietoare bună, ci numai pe tine, o, Maica lui Dumnezeu, ca să mă păzești și să mă acoperi în vecii vecilor. Amin.

Niciodată nu vom tăcea

Niciodată nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a vesti puterile tale, noi nevrednicii, că de nu ai fi stătut înainte rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi mântuit dintru atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? De la Tine Stăpână nu ne vom depărta, că pe robii tăi pururea îi mântuiești din toate nevoile. (Basilica.ro)

Când se vorbește, bunăoară, de Sfântul Ioan Botezătorul (a cărui Tăiere a Capului pomenim), celor predispuși la aprecieri pripite li se poate întâmpla să creadă că evangheliștii văd în el doar un personaj aspru, dur și neiertător. Un sfânt cu fața încruntată și mâna ridicată amenințător asupra oricărui păcătos ce i-ar ieși în cale.

Căci, spun aceștia, nu poate fi altfel cineva care strigă conaționalilor: „Pui de vipere!...” și „Iată securea stă la rădăcina pomilor!...” (Marcu, 3, 7). Sau care, în ipostaza justițiarului

intransigent, cu o mână ridicată, tună asupra păcătosului de Irod Antipa: „Nu ți se cuvine să ții de nevastă pe soția fratelui tău!” (Marcu 6, 18). Și astfel de exemple ale „durității” Înaintemergătorului s-ar mai putea găsi.

Este greșeala în care au căzut și unii regizori de filme ale vieții lui Iisus, în care Ioan Botezătorul apare doar ca un personaj pus pe strigăte, tunete și fulgere, asupra a tot ce mișcă în jurul lui.

Desigur, Sfântul Ioan, cel numit înger în profeția lui Maleahi (3, 1) - de aceea în icoană el este închipuit cu aripi - nu putea să tolereze ipocrizia fariseilor și nici concubinajul din palatul regal.

Care este, de fapt, nota dominantă a personalității sale? Poate un înger să fie stăpânit de duritate, asprime, intransigență? Să încercăm să răspundem cercetând mai atent Noul Testament.

Evangheliștii, chiar în puținele amănunte pe care le surprind, ne prezintă un Ioan Botezătorul nebănuit la prima vedere de mai puțin cunoscătorii textelor sfinte. În câteva versete, pe deplin grăitoare, sfântul ne apare smerit, sfios, simplu, delicat, gingaș, plin de tandrețe, afabil, îndatoritor, bun și afectuos, purtătorul unei mari și discrete iubiri.

Să exemplificăm. Smerit și sfios Îi zice Mântuitorului Iisus Hristos înainte de Botez: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” (Matei 3, 14); simplu și discret în traiul zilnic: „...avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă și o încingătoare de piele...iar hrana lui era lăcuste și miere sălbatică” (Matei 3,4); îndatoritor, afabil, bun sfetnic: „Și mulțimile îl întrebau zicând: ce să facem? Răspunzând Ioan le zicea: Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate asemenea; iar vameșilor le-a zis: nu faceți nimic mai mult peste ce vă este rânduit...Iar ostașilor: să nu asupriți pe nimeni și să fiți mulțumiți cu solda voastră!” (Luca 3, 10-14); nereceptiv la intrigi, delicat și gingaș: „Rabi - îi zic unii dintre ucenici - iată Acela (Iisus n.n.) despre Care tu ai mărturisit, botează și toți se duc la El”... (Ioan 3,26).

Cum răspunde la această provocare? Cu o delicatețe dezarmantă, în care se cuprind, deodată, gingășia, duișenia și smerenia: „Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă și ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez...” (v. 29-30).

După ce am parcurs aceste mărturii, ne mai apare Ioan Botezătorul aspru, dur și neiertător? Sau, dimpotrivă, bun, delicat, îndatoritor, afabil?

Cu certitudine, oricine va vrea să fie obiectiv se va opri la aceste din urmă însușiri, la care se adaugă și celelalte pomenite mai sus: smerit, discret, gingas, afabil, simplu ș.a. Totodată, învățăm din această analiză să nu ne grăbim niciodată să catalogăm pe cineva înainte de a-i privi cu atenție însușirile.

Căci zice înțeleptul Sirah: „Mai înainte de a cerceta nu judeca; cunoaște întâi și apoi dojenește” (11,7).

Incontestabilele calități ale Sfântul Ioan aveau să-l impresioneze chiar și pe învățatul, necioplitul, opacul Irod, căci ne zice Marcu Evanghelistul: „Irod...îl ocrotea. Și ascultându-l, multe făcea și cu dragoste îl asculta” (6, 20). Cum va fi decurs dialogul dintre marele profet și nefericitul rege? Putem bănuși că Ioan îi va fi vorbit cu asprime, pe bună dreptate, dar și cu milă și compasiune, sperând, de ce nu, în îndreptarea păcătosului.

Altfel, cum l-ar fi ascultat cu dragoste? Parcă-l vedem pe Irod făcând ochi mari, ca de copil rușinat, prins în flagrant de un învățator aspru, dar drept și bun totodată. Un Irod ascultând docil, dar și fascinat, atât cât îi permitea slaba-i pricepere.

Așadar, în realitate, „asprul” Botezător n-a fost decât un miel înaintemergător al Mielului Hristos, pe care îl vedem în cele din urmă așezându-se supus în genunchi, în fața călăului tocmit de Irodiada, plecându-și tăcut capul spre tăiere..., prevestire limpede a supunerii și jertfei Mântuitorului, Care se va lăsa răstignit, ca un Miel spre junghiere, cum profețise Isaia prorocul (53, 7) nu doar neprotestând, ci rugându-se chiar pentru călăi: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” (Luca 23, 34).

Iar acum, în iconografie, Sfântul Ioan ni se înfățișează senin lângă tronul Împăratului Hristos, de cealaltă parte fiind Preasfânta Fecioară Maria, în preafrumoasa icoană ce se cheamă DEISIS (=rugăciune), stând smerit și sfios în straiile simplității cunoscute și rugându-se neîncetat pentru noi.

Pentru întregirea imaginii Botezătorului și Înaintemergătorului Domnului, la mărturiile din Evanghelia socotim potrivit să adăugăm și pe cea a istoricului iudeu Iosif Flaviu (aprox. 37-95), care, în lucrarea sa Antichități iudaice, notează la un moment dat următoarele: „Ioan a fost un om bun, care le-a cerut iudeilor să

practice virtutea, să fie drepti unii cu alții și pioși față de Dumnezeu...” (18,117) .

Sfinte Ioane, cel smerit, bun, sfios, îndatoritor, discret, tandru, delicat și milos, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi! Amin.

Preot Vasile Gordon

Rugăciune către Sfântul Ioan Botezătorul

Sfinte Prorocule Ioan, Înaintemergătorule și Botezătorule al lui Hristos, neputincioasă este mintea noastră în a-ți aduce laude după cuviință. Ci destul îți este ție lauda Mântuitorului Hristos, lângă al Cărui Tron mijlocești împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta, îți mulțumim și cu umilință te rugăm: tinde mâna cea îngerească și risipește norul gândurilor rele care ne copleșesc pe noi. Adu pace în inimile, casele și obștile noastre. Împacă-ne cu Dumnezeu și cu aproapele nostru. Spre fapte bune ne îndeamnă și cu boldul pocăinței trezește inimile noastre ca să pricepem prețul mântuirii noastre.

Învățătorule al pocăinței, dă-ne darul străpungerii inimii și lacrimi prin care să ne curățim de păcate și sufletele noastre mai albe ca zăpada să le albim. De fărădelegi și de cei puternici ai pământului, care strică rânduiala lui Dumnezeu, scapă-ne, prin rugăciunile tale. Sfinte Ioan Înaintemergătorule, tu, despre care Scriptura spune: „Înainte de a te fi zămislit în pânțele, te-am cunoscut și, înainte de a ieși din pânțele, te-am sfințit și te-am rânduit proroc pentru popoare”, fii cu noi și ne luminează calea în acest veac întunecat și vrăjmaș cerului, ca, prin rugăciunile tale fiind păziți, înaintea lui Hristos, la Judecată, să dobândim partea cea de-a dreapta, împreună cu toți casnicii Săi. Amin.

PROGRAM LITURGIC AUGUST

Vineri, 31 iulie

ÎNCEPUTUL POSTULUI ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Sâmbătă, 1 august

Slujba Parastasului – ora 10:00 am

Duminică, 2 august

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Miercuri, 5 august

Vecernie și Litie – ora 6:00 pm

Joi, 6 august

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A DOMNULUI

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Vineri, 7 august

TAINA SFÂNTULUI MASLU – ora 6:00 pm

Sâmbătă, 8 august

Sfânta Liturghie și Parastas – ora 9:00 am

Vecernie și Paraclisul Maicii Domnului – ora 6:00 pm

Duminică, 9 august

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Vineri, 14 august

Vecernie, Litie și Prohodul Maicii Domnului – ora 6:00 pm

Sâmbătă, 15 august

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Duminică, 16 august

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Sâmbătă, 22 august

Sfânta Liturghie și Parastas – ora 9:00 am

Duminică, 23 august

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Vineri, 28 august

Vecernie și Litie – ora 6:00 pm

Sâmbătă, 29 august

TĂIEREA CAPULUI SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

Duminică, 30 august

Utenie și Sfânta Liturghie – ora 8:30 am

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Cu ajutorul lui Dumnezeu, încheiem acest buletin parohial cu inimă recunoscătoare pentru toate binecuvântările pe care Domnul le revarsă asupra comunității noastre. Luna august este o perioadă deosebită în viața Bisericii, o lună a rugăciunii, a postului și a apropierii de Maica Domnului, dar și a unor mari sărbători care ne cheamă la înnoire sufletească și la o trăire mai profundă a credinței.

Începutul lunii ne așază în binecuvântata perioadă a **Postului Adormirii Maicii Domnului**, timp de pregătire duhovnicească pentru marele praznic al mutării Preasfintei Născătoare de Dumnezeu la viața cea veșnică. Sunt zile în care suntem chemați să înmulțim rugăciunea, să postim după putere, să ne spovedim, să ne împăcăm cu cei din jur și să ne apropiem mai mult de Dumnezeu.

Luna august ne aduce și marele praznic al **Schimbării la Față a Domnului**, sărbătoare a luminii dumnezeiești și a descoperirii slavei lui Hristos pe Muntele Tabor. Această zi ne amintește că fiecare creștin este chemat la o schimbare lăuntrică, la luminarea sufletului și la o viață în care credința să se arate prin rugăciune, dragoste, iertare și fapte bune.

Momentul central al acestei luni rămâne însă praznicul **Adormirii Maicii Domnului**, precedat în parohia noastră de Vecernie, Litie și **Prohodul Maicii Domnului**. Este o sărbătoare plină de pace și de nădejde, în care nu vorbim despre moarte ca despre un sfârșit, ci despre trecerea la viața cea veșnică. Maica Domnului rămâne pentru toți credincioșii mamă, ocrotitoare și mijlocitoare neîncetată înaintea lui Dumnezeu.

Biserica nu este doar locul în care venim duminica sau la marile praznice, ci este casa sufletului nostru și familia noastră duhovnicească. Aici ne rugăm împreună, aici ne aducem bucuriile și încercările, aici îi pomenim pe cei adormiți, aici cerem vindecare și întărire prin **Taina Sfântului Maslu**, aici ne creștem copiii în credință și aici învățăm să ne purtăm unii altora poverile.

Spre sfârșitul lunii, pomenirea **Tăierii Capului Sfântului Ioan Botezătorul** ne oferă un nou prilej de meditație și pocăință. Curajul Sfântului Ioan de a mărturisi adevărul, chiar cu prețul vieții, rămâne pentru fiecare dintre noi un puternic exemplu de

statornicie în credință și de fidelitate față de poruncile lui Dumnezeu.

Mulțumim tuturor celor care sprijină viața parohiei noastre: celor care participă la sfintele slujbe, celor care ajută la pregătirea și buna desfășurare a activităților bisericii, voluntarilor, cântăreților, donatorilor și tuturor binefăcătorilor. Fiecare gest de dragoste și fiecare osteneală, fie ele mari sau mici, contribuie la întărirea comunității noastre. Dumnezeu vede osteneala fiecăruia și răsplătește dragostea arătată Bisericii Sale.

Vă îndemnăm cu dragoste părintească și frățească să rămânem uniți în rugăciune, credință și fapte bune. Să ne purtăm unii pe alții în rugăciune, să nu-i uităm pe cei bolnavi și singuri, să ne creștem copiii în dragoste față de Dumnezeu și de Biserică și să păstrăm vie moștenirea credinței ortodoxe în familiile noastre și în comunitatea românească.

Fie ca Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să ne acopere cu cinstul ei omofor, să ne ocrotească familiile și să mijlocească pentru noi înaintea Fiului ei. În chip deosebit, luna aceasta aduce parohiei noastre o mare bucurie și o aleasă binecuvântare: **cu ajutorul Maicii Domnului, o copie a icoanei Maicii Domnului „Eleusa” va fi adusă și dăruită parohiei noastre în seara Prohodului Maicii Domnului, vineri, 14 august.**

Nădăjduim ca, prin prezența acestei sfinte icoane în biserica noastră, rugăciunile credincioșilor să se înalțe cu și mai multă nădejde, iar Maica Domnului să reverse har, pace și mângâiere peste toate familiile parohiei noastre.

Mântuitorul Hristos, Cel ce S-a schimbat la Față pe Muntele Taborului, să lumineze inimile și viețile noastre, iar Sfinții Nicolae și Gheorghe, ocrotitorii parohiei noastre, împreună cu Sfântul Ioan Botezătorul, să mijlocească pentru noi înaintea Preasfintei Treimi.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți cu sănătate, pace, ocrotire, bucurie sfântă și spor duhovnicesc!

Cu dragoste în Hristos,
Parohia Sf. Nicolae și Sf. Gheorghe – New York